

Publicerad 2006-02-26 17:25 av johan jägare

En sorts fortsättning på \"Jag står till arbetsmarknadens förfogande\"

Det har tagit mig tretton år...

Det har tagit mig tretton år att uppfostra grannen till att vara en bra sådan. Nu när jag skall börja skörda frukterna av allt det arbetet och står till arbetsmarknadens förfogande så säljer den jäveln huset och flyttar! Kan någon tänka sig vilken enorm besvikelse det var! Tretton års hårt arbete åt h—vete! Nåväl, dom nya verkar inte helt felaktiga heller. Käringen, Mia, verkar helt lämplig att kunna förfalla med även om jag nu inte tror att det är riktigt så lättköpt. Karl'n hennes verkar dessutom vara en otrevligt trevlig skit som till och med bjöd mig på pilsner när jag gick för att presentera mig. Han gör ju det svårt för mig att kunna förfalla med hans käring! Det är inte riktigt just från hans sida menar jag!

Jag studerade gamla grannen medan han höll på med flyttet och konstaterade att den gamla sanningen om ekorrssamling verkligen stämmer. Så mycket skit som han samlat på sig och sparat under sin tid i huset skulle då JAG aldrig drömma om att samla på mig. Däremot kan jag ju inte lämna några garantier om min egen käring. Grannen hade olika släpvagnar för olika laster. Det var som om en del grejer var mer betydelsefulla än andra. Det var ett skåpsläp inhyrt från OK för sängkläder och porslin. Ett öppet släp för 13 år gamla möbler och ett med kapell där han körde skiten han inte ville visa för någon annan. Dom nya körde med en helt ny variant. Där var det en kompis som fick fylla sin Chevy Van (som knappt rymdes in mellan tallarna) i skytteltrafik. Själv verkade han mest gå omkring och mysa och vara lycklig över sitt husköp. Vi har en elakt taggig hagtornshäck mellan oss men när vi hälsade på varann första gången trodde jag att blodvite skulle uppstå. Så lycklig var han!

Nu går han som en prost på kyrkbacken och beundrar sina 758 kvadratmeter och skulle han ha en församling framför sig skulle han hålla predikan.

Jag känner igen det där. Vi fick i älgjaktlaget mot lagets vilja en jaktledare som efter jakten också stod som en prost på kyrkbacken och predikade med tummarna innanför västärmarna åt pensionärer och fullmogna karlar som varit i älgskogen i hela sitt liv. Älgjakten hade gått bra det året men han var ju länstyrelsebyråkrat och den som utfärdade licenserna så han kunde ju inte tycka att det var välskött om det inte fanns något att klaga på. Han har nu inte längre förtroendet kvar utan det finns en annan jaktledare men det var ändå en mycket fin upplevelse och en nyttig erfarenhet att få se en gamla tiders ”prost” predika och försöka uppfostra vuxet folk! Det är så i jaktlag i den här landsändan. Ibland kan man tro att någon form av världskrig har brutit ut redan före jakten. Byalagen är oeniga om hur det hela skall gå till.

Grannkommunerna krigar med varandra och alla är mer eller mindre ovänner. Ändå säger alla att man går ut i skogen för att det är roligt! Jag är med så långt. Det vore billigare att köpa köttet hos den lokala handlaren och åtminstone för mig är det bara nöjet kring jakten som lockar. Varför är det då så mycket krig och prestige kring det hela? Jag har inget svar men välkomnar den som kan ge det.

Präster verkar för övrigt vara ett speciellt folkslag. Jag kan ju i och för sig hålla med om att fruntimmer inte har något i prästkappa att göra. Det är ju bara så att predikstolen för prästen är den enda penisförlängaren han har och hur f-n skulle det se ut om en KVINNA skulle ställa sig högst där uppe??? Nu finns det ju tydligen något dom kallar syndrom eller synod eller liknande så det blir nog ordning på det där också.

Vi karlar som inte behöver vara så noga med att ha penisförlängare utan känner oss säkra ändå kan i trygghet gå omkring på våra 759 kvadratmeter bakom svansen på vår älghund och stå till arbetsmarknadens förfogande.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren johan jägare med Poeter.se id #6584 innehar upphovsrätten